

ปัจจัยในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด ในทัณฑสถานบำบัดพิเศษสงขลา¹

ชญาณันท์ บวรสมสฤษดิ์²,
ผศ.ดร.ศรีสุพร ปิยะตวันวงศ์³

□ ในประเทศไทยปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาร้ายแรงที่บั่นทอนเสถียรภาพของประเทศไทย ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและความมั่นคง ที่ต้องสูญเสียกำลังบุคคลและกำลังทรัพย์เป็นจำนวนมาก รวมทั้งก่อให้เกิดอาชญากรรม ปัญหาการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ วัณโรค ปัญหาประชากรขาดคุณภาพ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยทั้งในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ตลอดจนทำลายวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมและประเทศชาติ โดยผู้ติดยาเสพติดเป็นบุคคลที่ไร้ความสามารถในการดำเนินชีวิตได้ตามปกติ ผลของการติดยาเสพติดได้บั่นทอนสุขภาพอนามัยของผู้เสพ อีกทั้งยังทำลายสังคมในครอบครัว เมื่อบุคคลใดในครอบครัวติดยาเสพติด จะก่อให้เกิดผลเสียต่อสมาชิกในครอบครัว ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2530 – 2550) ความรุนแรงของการแพร่ระบาดของยาเสพติดในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และทวีความรุนแรงมากขึ้นใน พ.ศ. 2543 ดังปรากฏว่ามีจำนวนคดีสูงถึง 5 เท่าของ พ.ศ. 2530 คิดเป็นจำนวนทั้งสิ้น 222,498 คดี และจากการที่จำนวนคดียาเสพติดได้เพิ่มขึ้น ส่งผลให้จำนวนผู้ต้องหาเพิ่มขึ้นด้วย ดังปรากฏว่า พ.ศ. 2543 มีจำนวนผู้ต้องหามากที่สุด จำนวน 238,153 คน ซึ่งเพิ่มจาก พ.ศ. 2542 คิดเป็นร้อยละ 6.24 ในปีเดียวกันรัฐบาลมีนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภายใต้ยุทธศาสตร์พลังแผ่นดิน และใน พ.ศ. 2548 -2551 ได้กำหนดนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดโดยจัดทำยุทธศาสตร์การต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด จากมาตรการที่รัฐบาลได้กำหนดเป็นแนวทางป้องกันและปราบปรามยาเสพติดนั้น มีหน่วยงานที่มีส่วนปราบปราม ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ศูนย์ปราบปรามยาเสพติดให้โทษ กรมตำรวจ (ศปส.ตร.) ทหาร สำนักนายกรัฐมนตรี และกรมราชทัณฑ์ซึ่งเป็นหน่วยงานสนับสนุนและป้องกันการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติด

¹ ดัดแปลงมาจากวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในทัณฑสถานบำบัดพิเศษสงขลา” หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

² นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

³ อาจารย์ประจำภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ทัณฑสถานเป็นหน่วยงานหนึ่งของกรมราชทัณฑ์ มีหน้าที่ควบคุม แก้ไข ฟื้นฟูและอบรมพฤตินิสัย ผู้ต้องขังคดีอาญาเสพติด ในประเทศไทยมีทัณฑสถาน ทั้งหมด 19 แห่งและในจำนวนนั้น คือ ทัณฑสถานบำบัด พิเศษสงขลา เป็นหน่วยงานเพียงแห่งเดียวที่รับผิดชอบ เฉพาะผู้ต้องขังคดีอาญาเสพติด ที่เกิดขึ้นในท้องที่ภาคใต้ ซึ่งมีผู้ต้องขังที่ถูกส่งตัวมาควบคุมที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษ สงขลาจำนวน 1,739 คน และในจำนวนนี้มีผู้กระทำผิดซ้ำ ถึง 200 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 11.50 ของผู้ต้องขัง ทั้งหมด ในจำนวนนี้มีผู้กระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 จำนวน 149 คน กระทำผิดเป็นครั้งที่ 3 จำนวน 28 คน และกระทำผิดมากกว่า 3 ครั้ง จำนวน 23 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2552 ข้อมูลจาก: ฝ่ายทัณฑปฏิบัติ ทัณฑสถานบำบัดพิเศษสงขลา) ซึ่งผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อ การแก้ไขฟื้นฟูผู้ซึ่งกระทำผิดเป็นครั้งแรก เพราะบุคคล เหล่านี้จะชักนำหรือเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้กับผู้ต้องขังใหม่ ทำให้การอบรมผู้ต้องขังใหม่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และเป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของกรมราชทัณฑ์ ในปัจจุบัน

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้เขียนจึงมีความสนใจศึกษา ว่าการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษ สงขลา สืบเนื่องมาจากปัจจัยใดบ้าง ทั้งนี้เพื่อแสวงหา แนวทางป้องกันมิให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีก โดยศึกษา จากแนวคิดโครงสร้างทางสังคม, แนวคิดเกี่ยวกับ ทฤษฎีการเลียนแบบ, ทฤษฎีโครงสร้าง-หน้าที่, ทฤษฎีประคับประคองและปัจจัยในการกระทำผิดซ้ำ ของผู้ต้องขังคดีอาญาเสพติดในทัณฑสถานบำบัดพิเศษ สงขลาออกเป็น 3 ปัจจัย ได้แก่

■ 1. ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล

ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 3 กลุ่มได้แก่ ผู้ต้องขัง ที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 และ 3 และมากกว่า 3 ครั้ง มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 25 - 47 ปี มีสถานภาพโสด และการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา แต่จะแตกต่างกัน

ในเรื่องของอาชีพและรายได้ที่สูงควบคู่กัน โดยผู้ต้องขัง ที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 และ 3 นั้น จะมีความต่างในเรื่อง ของรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน ส่วนผู้ต้องขังที่กระทำผิด มากกว่า 3 ครั้งนั้นจะมีความต่างทั้งในเรื่องของอาชีพ และรายได้ เนื่องจากมีช่องทางของรายได้ที่สม่ำเสมอ และแน่นอนมากกว่า อีกทั้งการที่ผู้ต้องขังกระทำผิด มากกว่า 3 ครั้งทำให้เกิดการขยายของเครือข่าย ยาเสพติดอย่างกว้างขวาง ส่งผลให้มีการจำหน่ายและ เสพมากยิ่งขึ้น รวมถึงรายได้ที่ได้จากการขายก็มาก ตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุรพล พูลน้อย (2541) พบว่า ปัจจัยภูมิหลัง ปัจจัยโครงสร้าง ทางสังคมและกระบวนการทางสังคม มีความสัมพันธ์ กับการกระทำผิดซ้ำ การที่ผู้ต้องขังมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 26 - 35 ปีซึ่งอยู่ในช่วงของวัยรุ่นและวัยทำงาน ประกอบกับผู้ต้องขังส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุด ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลให้ผู้เสพส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปซึ่งเป็นลักษณะของ ผู้ใช้แรงงานทำให้มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 5,000 - 8,000 บาท ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการได้รับการศึกษา ในระดับต่ำ จึงไม่สามารถที่จะประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้ เพื่อให้ได้เงินจำนวนมากได้ ด้วยเหตุนี้ทำให้มี การแสวงหาหนทางเพื่อส่งเสริมให้ทำงานได้มากขึ้น ด้วยการเสพยาเสพติด เพราะเชื่อว่าเสพยาเสพติดแล้ว จะสามารถทำงานได้มากขึ้น ทั้งนี้สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของกรวิภา บุญรอดและปราณี ศิริรักษาธร (2543) กล่าวว่าสาเหตุการกลับมาบำบัดซ้ำจากการ ติดในฤทธิ์ของยาเสพติด เพราะคิดว่ายาเสพติด ให้คุณและประโยชน์กับตัวเองมาก แต่โดยเหตุที่ สารเสพติดมีราคาค่อนข้างสูง อีกทั้งหากผู้เสพนำไปขาย จะสามารถหารายได้ให้แก่ตัวผู้เสพเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีผู้เสพตนเองเข้าสู่เส้นทางของการจำหน่ายยาเสพติด จนกลายเป็นทั้งผู้เสพและผู้จำหน่ายในเวลาเดียวกัน ดังบทสัมภาษณ์ที่โหนด (นามสมมุติ) ได้กล่าวไว้ว่า “...มันไม่ส่งผลไร แต่มันทำให้ทำงานได้มากขึ้น แต่พอหมดงานก็ไม่ได้เสพ แล้วก็กินกินนอนเหมือน

คนปกติทั่วไป แต่เดี๋ยวนี้ยามันแพงบางทีเพื่อนมาเอาก็ต้องขาย ส่วนต่างจากราคาที่ซื้อเป็นกำไรได้มาก็เอาไปเสฟต่อ...”

■ 2. ปัจจัยทางด้านลักษณะสภาพแวดล้อมทางสังคม

ชุมชนที่อยู่อาศัยในกลุ่มของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และมากกว่า 3 ครั้ง มีลักษณะที่ใกล้เคียงกันคือ อยู่ในชุมชนที่ไม่แออัด ซึ่งมีทั้งอยู่ในเมืองและนอกเมือง เป็นทั้งบ้านของตัวเองและบ้านเช่า โดยที่ภายในชุมชนของทั้งกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ 2 ครั้งและ 3 ครั้งนั้นมีการกระจายตัวของยาเสพติดมากกว่าชุมชนของกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำมากกว่า 3 ครั้ง เนื่องจากยังต้องอาศัยชุมชนในการเสฟและจำหน่ายยาเสพติด ในขณะที่กลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำมากกว่า 3 ครั้งมีเครือข่ายและช่องทางในการเสฟและจำหน่ายยาเสพติดที่แน่นอนอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องอาศัยชุมชนในการเสฟและจำหน่ายยาเสพติด อันเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเสฟยาเสพติดและกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับคดียาเสพติด ทั้งนี้สอดคล้องกับ มนตรี บุญาค (2544) พบว่า ชุมชนแออัดที่มีการเสฟและจำหน่ายยาเสพติด การคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายเสฟหรือจำหน่ายยาเสพติดเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ปัญหายาเสพติดกระจายตัวในวงกว้างและกระตุ้นให้เกิดการผลิตการใช้ยาเสพติดเพิ่มมากขึ้น อนึ่งการที่สมาชิกในครอบครัวของผู้ต้องขังส่วนใหญ่ไม่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับการเสฟยาเสพติด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กรรณิการ์ มณเฑียร (2544) พบว่า ส่วนใหญ่ถูกคุมขังอยู่ในคดียาเสพติด (เมทแอมเฟตามีน หรือยาบ้า) และเป็นการต้องโทษครั้งที่ 2 สมาชิกในครอบครัวไม่เคยต้องโทษหรือถูกลงโทษ ในส่วนของการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสฟยาเสพติดส่งผลให้ผู้ต้องขังมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับการเสฟยาเสพติดด้วย ซึ่งก่อนได้รับการต้องโทษผู้ต้องขังมีเพื่อนสนิทประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและค้าขายอีกทั้งยังมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสฟยาเสพติด

และอาชีพของเพื่อนสนิทไม่มีความมั่นคงทางการเงิน ส่งผลให้เพื่อนสนิทของผู้ต้องขังต้องดิ้นรนเพื่อหารายได้ให้มากขึ้น โดยการเสฟยาเสพติดเนื่องจากคิดว่ายาเสพติดจะทำให้สามารถทำงานได้มากยิ่งขึ้น แต่เมื่อเสฟยาจนติดแล้วก็ผินตัวเองมาเป็นผู้จำหน่ายเหมือน ๆ กับผู้ต้องขัง อีกทั้งเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ละแวกเดียวกัน ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเป็นผลให้เกิดการแย่งชิงเพื่อให้ได้อาชีพและเงินมาประทังชีวิต และมีรายได้ที่ไม่แน่นอนซึ่งถ้าเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอยู่ในภาวะที่ ดี จะส่งผลให้ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างมีรายได้ที่ติดด้วย แต่หากสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ จะส่งผลให้ผู้ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปหันไปหาหนทางที่สามารถเพิ่มรายได้ให้แก่ตนเองและครอบครัวโดยการเสฟและจำหน่ายยาเสพติดได้ ซึ่งสอดคล้องกับ เกษวรรงค์ จิณะแสน (2542) พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ได้แก่ การคบเพื่อน แรงปรารถนาภายใน แรงดึงดูดจากสังคม แรงกดดันภายในสังคม สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว และสิ่งแวดล้อมที่พัวพันอาศัย เป็นต้น

■ 3. ปัจจัยด้านการกระทำผิด

จากข้อมูลเฉพาะบุคคลที่ สัมภาษณ์เชิงลึก แสดงให้เห็นว่าแต่ละกลุ่มมีจำนวนในการกระทำผิดที่ต่างกัน แต่ในการกระทำผิดครั้งแรกผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ถูกต้องขังในฐานะความผิดมียาเสพติดไว้ครอบครองเพื่อเสฟ อันเกิดจากสาเหตุอยากรู้ อยากลอง และถูกเพื่อนชักชวน ส่วนฐานความผิดในปัจจุบันของแต่ละกลุ่มถูกต้องขังในฐานะความผิดมียาเสพติดไว้ครอบครองเพื่อเสฟและจำหน่าย แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักมีการผินตัวเองจากผู้เสฟเป็นผู้จำหน่ายด้วยเหตุผลคือ ต้องการเงินเพื่อใช้จ่ายในครอบครัว อีกทั้งในการจำหน่ายนั้นก็เพื่อต้องการมียาเสพติดไว้เสฟเองด้วยนั่นคือเหตุผลของกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมนตรี บุญาค (2544) ที่พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกระทำความผิดในคดียาเสพติด ได้แก่ การคบเพื่อนที่กระทำผิด

กฎหมายเสพติดหรือจำหน่ายยาเสพติด และการขาดความรู้เรื่องการรับโทษตามกฎหมาย ผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมเสพติดและจำหน่ายเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ปัญหาเสพติดกระจายตัวเป็นวงกว้างและกระตุ้นให้เกิดการผลิตการใช้ยาเสพติดเพิ่มมากขึ้น ส่วนกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำมากกว่า 3 ครั้งได้กล่าวว่าในการที่ตนถูกจำคุกในปัจจุบันนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากถูกจับตามคดีเก่าและถูกยึดยาจากเจ้าหน้าที่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำมากครั้งเท่าไร ยิ่งเป็นที่จับตามองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจมากขึ้นเท่านั้น ส่วนสารเสพติดที่ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 3 กลุ่มเคยใช้ได้แก่ ยาบ้า กัญชา เฮโรอีน ไอซ์ และกาวเช่นเดียวกับ สุลินดา จันทร์เสนา (2546) พบว่า สาเหตุของการกลับมาเสพติดเฮโรอีนซ้ำ เนื่องมาจากการหักห้ามใจไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 25.36 นอกจากนี้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักในกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 และกระทำผิดซ้ำมากกว่า 3 ครั้งได้กล่าวเหมือนกันในเรื่องผลกระทบที่มีต่อร่างกายคือ ในการเสพยาเสพติดส่งผลให้ร่างกายทรุดโทรม อ่อนแอ และความจำไม่ดี ส่วนในกลุ่มของผู้ให้ข้อมูลหลักที่กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 3 กลับมีความเห็นในเรื่องของผลกระทบที่ต่างออกไปคือยาเสพติดไม่ได้ส่งผลกระทบใด ๆ ต่อร่างกาย แต่ผลของยาเสพติดกลับทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถทำงานได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับกรวิภา บุญรอด และปราณี ศิริภิชชาธร (2543) พบว่า สาเหตุการกลับมาบำบัดจากการติดในฤทธิ์ของยาเสพติด โดยให้เหตุผลว่ายาเสพติดให้สุขและประโยชน์กับตัวเองมาก

■ แนวทางในการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

ในกลุ่มของผู้ให้ข้อมูลหลักที่กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 และ 3 มีความเห็นในเรื่องของการออกกำลังกายว่าเป็นแนวทางในการป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้ นอกนั้นก็จะเป็นแนวทางที่ต่างกันทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 กล่าวว่าทำเวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ส่วนกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 3 กล่าวว่าขึ้นอยู่กับตัวผู้ต้องขังเองถ้าไม่ยุ่ง

เกี่ยวก็สามารถเลิกได้ และกลุ่มผู้ที่กระทำผิดซ้ำมากกว่า 3 ครั้งกล่าวว่า เลือคบเพื่อนที่ดีและเอาใจใส่คนที่กระทำผิดซ้ำให้มากกว่านี้

ในทางกลับกัน ทัณฑสถานซึ่งเป็นฝ่ายดูแลผู้ต้องขังโดยตรงนั้น มีมาตรการต่าง ๆ เพื่อบำบัดผู้ต้องขังคดียาเสพติดเช่น การฝึกวิชาชีพผู้ต้องขัง ได้แก่ งานจักสาน งานช่างไม้ งานโลหะ งานเกษตร เป็นต้น มีการอบรมคอมพิวเตอร์ ให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังจนถึงระดับอุดมศึกษา อีกทั้งยังมีการพัฒนาจิตใจโดยใช้ศาสนาในการอบรมจริยธรรมไม่ว่าจะเป็นศาสนาพุทธหรืออิสลาม รวมทั้งได้จัดให้มีการบำบัดแบบชุมชนบำบัดโดยมีวิทยากรจากภายนอกให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง ทั้งในแง่ของโทษและกฎหมายยาเสพติด การปรับตัวให้พ้นจากพิษภัยยาเสพติด เป็นต้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นการฟื้นฟูแก้ไขพฤติกรรมในการเสพยาเสพติดของผู้ต้องขัง อีกทั้งยังเป็นการคืนคนดีเข้าสู่สังคม ซึ่งในส่วนของทัณฑสถานเองนั้น ก็มีการประเมินในการทำงานทั้งโดยหน่วยงานภายในและภายนอกเพื่อให้ได้มาตรฐานในการจัดการของกรมราชทัณฑ์เอง

ในส่วนของผู้เขียนนั้นมองว่า แม้จะมีการจัดการที่ดีโดยทัณฑสถานก็ตาม แต่หากไม่มีการพัฒนาในเรื่องของจิตใจของผู้ต้องขัง ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแนวคิดของผู้ต้องขังให้ประพฤติตัวเป็นคนดีต่อสังคมและปัญหาต่าง ๆ ในการกระทำผิดซ้ำก็ไม่สามารถแก้ไขได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังแล้วนั้น ขึ้นอยู่กับตัวผู้ต้องขังเองทั้งสิ้น เนื่องจากผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ไม่มีความหนักแน่นและมั่นคงทางจิตใจเกรงกลัวการโดนดูถูกจากสังคม คิดว่าสังคมไม่ให้การยอมรับ มีจิตใจอ่อนแอ อีกทั้งยังมีความต้องการในทรัพย์สินอย่างไม่สิ้นสุด ส่งผลให้ยาเสพติดเข้ามามีอิทธิพลต่อผู้ต้องขังที่พ้นโทษแล้ว และก่อให้เกิดการกระทำผิดซ้ำต่อผู้ต้องขังอีก ดังนั้นการที่จะป้องกันปัญหาการกระทำผิดซ้ำนั้น ต้องแก้ในด้านจิตใจของผู้ต้องขังโดยให้สำนึกในการกระทำด้วยการ คิดดี ทำดี ผลที่ได้ก็จะออกมาดี

และอยู่ภายใต้ “ความพอเพียง” จะทำให้สามารถป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังกลับมากระทำผิดซ้ำได้อย่างยั่งยืน

▣ ข้อเสนอแนะ

1. ควรสนับสนุนให้ผู้ที่เคยผ่านการกระทำผิดซ้ำ และสามารถกลับตัวเป็นคนดีสู่สังคมมาเป็นวิทยากรเผยแพร่ทัศนคติในการปรับตัวเป็นคนดี และดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพแก่ผู้ต้องขัง โดยการรับผู้ต้องขังเข้าทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และมีการประเมินคุณภาพชีวิตส่งกลับไปยังทัณฑสถานเพื่อร่วมกันตรวจสอบพฤติกรรมของผู้ต้องขัง เป็นการป้องกันความเสี่ยงที่ผู้ต้องขังจะกระทำผิดซ้ำได้

▣ เอกสารอ้างอิง

สุรพล พูลน้อย. 2541. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดเขต 4 และแนวทางพัฒนาผู้กระทำผิดซ้ำ. วิทยานิพนธ์ การศึกษา มหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

กรวิภา บุญรอด และปราณี ศิริภิษาร. 2543. ปัจจัยบ่งชี้สาเหตุของการกลับมาบำบัดซ้ำของผู้ป่วยวัยรุ่นชายที่ใช้ยาเสพติด. งานวิจัยศูนย์บำบัดรักษา ยาเสพติด จังหวัดขอนแก่น.

มนตรี บุญนาค. 2544. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดเรื่องยาเสพติด : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กรรณิการ์ มณฑะย. 2544. ปัจจัยทางครอบครัว ที่มีอิทธิพลกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำพิเศษธนบุรี. สารนิพนธ์ มหาบัณฑิต (การบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม) คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เกษวรงค์ จิณะแสน. 2542. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถาน พินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนกลาง. กรุงเทพมหานคร : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุลินดา จันทระเสนา. 2546. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสพแอมเฟตามีนซ้ำของผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลธัญญารักษ์. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

